

Мих. Осоргинъ

Въ чужди край

Съ едно непородисто кученце се случи невѣроятнo приключение. Градецътъ, гдето то живѣше, бѣ разположенъ по двата брѣга на една рѣка, по леда на която зиме можеше да се минава. Веднажъ, когато кученцето рече да мине отвъдъ, ледътъ се пропука, и по брѣговетъ се образува каша отъ дребни кжсчета ледъ, а следъ туй се показа и самата вода — стана съвсемъ невъзможно да се стигне до сушата.

На единъ голѣмъ леденъ кжсъ кученцето бѣ понесено бързо къмъ незнаенъ край и къмъ неизвестно бждеще. Гледаха го хората отъ брѣга и отъ мостоветъ, сочеха го съ прѣстъ и казваха: „Нешастаното, въ какво положение е изпаднало!“ То тичаше отъ единия до другия край на леда и скимтѣше; бѣше му студено и страшно: лапитѣ и опашката му се измокриха. Цѣла нощъ го влачеше ледътъ. На сутринъта рѣката замръзна и леднитѣ кжсове се натрупаха; ледътъ спрѣ, и кученцето, промъквайки се отъ единъ леденъ кжсъ на другъ, треперейки и препѣвайки се съ вледенѣлитѣ си лапи, успѣ да стигне брѣга, гдето подуши човѣшко жилище. До брѣга то се намокри виръ-вода, защото образувалата се тънка ледена кора не го удържа. Съ опулени очи и движейки лапитѣ си, то доплува измокрено и нещастно до брѣга. Отъ студа заприлича на нѣкаква бодлива топка съ бѣла брада; опашката му натежа и лесно можеше да се прекърши. Като стигна до една непозната кжща, кученцето се промъкна подъ стѣлбата и заспа. Когато се събуди, то бѣ почти замръзнало, гладно, болно, но все пакъ живо. Времето бѣ слънчево.